

Aturem-ho!

MORT

CRISI

REPRESSIÓ

Eleccions catalanes: les CUP en la cruïlla

nº 170 gener 2021 - donatiu 2 euros

Editorial pàg 3

Mort, crisi, repressió: organitzar la resistència

Pàgines centrals

La CUP en la cruïlla

pàg 12-15

Política:

Aturem nova onada repressiva. Retirada multes Mordassa

pàg 4-5

Sindical:

Ensenyament públic.

Unir les lluites també de sectors públics

pàg 6-7

Juventut: Unir lluita estudiants i treballadores pàg 8

Migració:

Badalona, Padró Vilafranca, Girona amb Hamza

pàg 9-11

Pensions:

De l'acord govern PSOE-UP 2020 a PGE 2021

pàg 16-17

Dona:

Marea Verde guanya avortament legal a Argentina

pàg 18-19

Debat: Internacional progressista.

pàg 20-21

Internacional:

10 anys revolució Orient Proper i Nord d'Àfrica

pàg 22-24

Suplement: 7è Congrés Mundial de la UIT-QI

Cancelled

del director australià **Luke Eve**

La situació de pandèmia que estem vivint des de fa un any capgira moltes rutines de la nostra vida, i incorpora incertesa i patiment. Els nens, quan juguen, fan representacions de la seva realitat immediata per a poder-la entendre i/o poder-la assumir. Els adults no som una excepció a aquesta necessitat: veure les nostres reaccions, i les nostres pors, identificar-nos i crear empatia en ajuda a relativitzar la nostra confusió. Els artistes poden recrear aquest contingut, aquest moment de quotidianitat estranya, i afegir-li entreteniment, i també humor. I després poden servir-nos el producte ben presentat. Tot això ho compleix *Cancelled*: us recomanem una websèrie de 10 capítols, CADASCUN DELS QUALS DURA 9 MINUTS!

Cancelled és la història real, feta guió, del director australià Luke Eve i la seua nòvia, l'actriu valenciana Maria Albiñana, que habitualment viuen a Los Angeles però que van decidir casar-se a València el dia 15 de març de 2020, i van convidar 150 persones. El Govern espanyol decreta l'estat d'alarma per a fer front a l'expansió de la covid-19 i això confina Luke i Maria en un pis de València, juntament amb Karen, la mare de Luke vinguda expressament des d'Austràlia per a la boda.

Cancelada la boda, van aprofitar el tancament per a escriure els guions, van vendre la idea a

Screen Australia (un organisme públic que finança produccions de cinema i televisió) i van fer les gravacions amb els seus respectius telèfons mòbils.

La tecnologia va unir quatre llocs del món allunyats entre sí: des de València enviaven les gravacions per a editar als Estats Units, a la productora More Sauce; de la música i el so s'encarregaven a Austràlia, i el canal argentí UN3TV es va encarregar de dissenyar els títols i de desenvolupar els efectes visuals. Aquesta xarxa va permetre estrenar a Facebook el primer capítol el dimecres 13 de maig. A mi aquell dia em va fer riure i també em va fer molta companyia, i vaig esperar en candeletes el segon capítol per al següent dimecres... i ja m'havia atrapat, així fins als 10.

Han passat uns quants mesos, han guanyat premis i s'han donat a conèixer, i ara els 10 capítols ja els podeu visualitzar, a més de Facebook, en la plataforma gratuïta VIX. Existeix una aplicació que us podeu instal·lar, però també es pot visualitzar on line, només clicant aquí:

<https://www.vix.com/tv/serie/series/cancelled>

Vosaltres podeu decidir si voleu veure-la en la pantalla de l'ordinador, o si en teniu prou en la pantalla de la tablet o del telèfon mòbil.

Un any de Govern PSOE-UP: pandèmia, crisi i repressió

Pandèmia

Un any marcat per la COVID. La tràgica situació de la sanitat pública no ajudava, però la resposta del Govern va ser nefasta: sense mesures per a les residències de gent gran privatitzades que es va pagar amb la vida de milers d'avis, sense les EPI mínimes per als i les nostres sanitàries que es van infectar per centenars, i una militarització de la crisi que no va fer servir l'Estat d'Alarma per posar ni la sanitat privada ni les empreses al servei del sistema públic de salut. L'excés de mortalitat, segons l'INE a 20/12/20 era de 77.688 (28.000 més dels declarats en aquesta data de 49.260), 168 morts/100.000 habitants, cosa que, a nivell de taxa de morts ens situa en segon lloc a nivell mundial. Per rematar-ho, el govern «més progressista de la història», mentre amb la UE acapara dosis de vacunes per a 800M de persones quan només en tenen 450M, és un dels que bloqueja la liberalització de les patents que plantegen l'Índia i Sud-àfrica, perquè poguessin abaratir i ser assequibles per als països pobres...

Misèria

S'han gastat milers de milions en blindar l'IBEX i en ERTOS per pagar salaris a empreses amb beneficis i amb filials a paradisos fiscals, que van permetre a les grans fortunes en el primer Estat d'Alarma, obtenir un 16% de beneficis. El RDL 36/2020 de l'últim dia de «l'any de la pandèmia» que regula l'adjudicació dels 140.000M d'euros que han d'arribar de la UE, facilita que vagin a les grans corporacions que, com Endesa, Iberdrola, Inditex, Repsol o El Corte Inglés, ja han anunciat projectes multimilionaris.

En canvi, els acomiadaments i tancaments d'empresa s'han succeït, sense cap política de defensa de l'ocupació. Contra el promès per Yolanda Díaz, va haver-hi acomiadaments i els ERTOS es van convertir en EROs, així com també es va imposar la patronal en la congelació del SMI. Els compromisos que haguessin estat vitals s'han incomplert: no hi ha derogació de la reforma laboral, ni tan sols de l'article 51 que permet a les empreses acomiadar unilateralment sense autorització administrativa. PSOE i Podemos, van votar les recomanacions del Pacte de Toledo, per les quals s'impulsa una nova retallada i més privatització amb les pensions d'empresa. PSOE-UP-IU tampoc han garantit els subsidis: a finals d'any, molts treballadors/es en EROTO segueixen sense cobrar, amb un SEPE

desbordat, i sense tramitar l'ingrés mínim vital que anava a ser la panacea per Iglesias: 3,8M en atur, 747.000 en EROTO. A l'octubre, Oxfam Intermón donava el seu informe anual: 1,1M més de pobres -incloses treballadores en precari- com a impacte socioeconòmic de la pandèmia, fins a arribar als 10,9M, el 23,07% de la població.

Repressió

El manteniment de les butaques del Govern, exigeixen submissió a la Corona, protegint-la fins i tot davant dels escàndols que se succeeixen i el PSOE -al costat de Vox, Ciutadans i el PP- han impedit que siguin investigats al Congrés. Però tot i així, tot i haver posat a cossos policials i exèrcit a les rodes de premsa del primer Estat d'Alarma, d'haver condecorat a policies i guàrdies civils que van reprimir l'1-O en l'«a por ellos» ... ni l'exèrcit, ni la judicatura, ni les clavegueres de l'estat, deixen de fer soroll de sabres. I Podemos acaba sent còmplice, com quan vota amb PSOE, PP, C's i Vox, perquè no sigui públic el full de serveis del torturador Billy el Niño.

No hi ha un altre camí que organitzar la resistència i que es tradueixi en mobilització i en reorganització política a l'esquerra de Podemos. Aquestes són les tasques del 2021

Però on més greu i patent és el suport al règim és en el silenci davant la repressió amb Catalunya, una repressió que arriba a prop de 3.000 lluitadors/es, i que, en les últimes setmanes, s'ha agreujat amb la generalització de la «doctrina Marchena» per aplicar penes de presó per mobilitzacions pacífiques i vagues generals, amb la complicitat de la Generalitat com a acusació particular. I el govern PSOE-UP, que tenia el compromís de derogar la llei mordassa, l'ha aplicat massivament en els Estats d'Alarma: més d'un milió de multes en el primer, 88.000 només a

Catalunya en els dos mesos d'aquest segon.

2021, es presenta en caiguda lliure en els tres aspectes:

1. Lluny encara de dominar la crisi sanitària; 2. Un PIB en negatiu, la fi dels ERTOS al gener i un terrible impacte econòmic que no pal·lien els PGE que fan dependre la despesa del finançament europeu i, per tant, de futur deute, que arribarà al 123% del PIB. 3. Amb la continuïtat de la situació de presos i exiliats catalans, judicis a lluitadors/es i un Estat d'Alarma que es prolongarà fins al maig com a mínim.

Aquestes polítiques de PSOE-UP-IU són les que obren les portes a la dreta, perquè allunyen el suport dels sectors populars. I qui més paga el rebuig a aquesta política, és Podemos, com es va veure en les eleccions galegues i basques. **No hi ha un altre camí que organitzar la resistència i que es tradueixi en mobilització i en reorganització política a l'esquerra de Podemos. Aquestes són les tasques del 2021.**

05/01/2021

LI

Lluita Internacionalista 170, gener 2021

La repressió en el centre de l'agenda

Aturem la nova onada de repressió

Aquesta nova onada repressiva recorre Europa, a l'ombra de la COVID. La pandèmia és bona excusa, per emparar la llei mordassa de Macron que, parcialment, ha aturat la mobilització brutalment reprimida. També a Grècia, a principis de desembre, en un acte commemoratiu de l'assassinat d'un company a mans de la policia, eren detingudes 80 companyes d'esquerres, en una manifesta agressió policial en venjança per la il·legalització de la feixista Alba Daurada, a la que votaven majoritàriament els cossos policials... També a l'estat espanyol, amb soroll de sa-bres i càntics feixistes a l'exèrcit franquista, acompanyat d'estat d'alarma, toc de queda i llei mordassa aplicada generosament, aprofundint la repressió de la primera onada.

En les dues últimes setmanes, han caigut la sentència d'Adrià Sas a 3,5 anys de presó, la de Garrobo a d'altres 3,5, la de Dani Gallardo a 4,5 i ahir es va ajornar el judici de Marcel, pel qual se li demanen vora sis anys. En el cas d'Adrià i el de Marcel, amb la **Generalitat com acusació particular**, sent a més determinant dels agreujants en la condemna d'Adrià. Està per veure si es retirarà de la de Marcel, i tampoc s'ha compromès a retirar-se de la resta, tant dels represaliats per la lluita nacional com els de les lluites socials.

Com es diu expressament a la sentència de Garrobo, s'estén la «doctrina Marchena» de considerar violència quan no havent-la, el jutge considera – fins i tot contra els testimonis dels Mossos- que per exemple els conductors afectats del tall de trànsit d'un piquet un dia de vaga general, pateixen violència psicològica. Les mateixes salvatjades que es van utilitzar

per a condemnar pel procés a 100 anys, ara es volen repetir contra els milers de represaliats de les lluites de resistència al carrer.

Aquesta brutal repressió, s'acompanya de la que s'ha generalitzat amb l'estat d'alarma i el toc de queda que ha tornat a donar carta blanca als Mossos per identificar arbitràriament i aplicar multes a tort i dret per «desobediència» aplicant la llei mordassa, bombardejant a multes de 601 euros als i a les companyes que defensin tota mena

de causes: des de desnonaments, manifestacions estàtiques contra la repressió,... S'endureix la violència policial en els desnonaments, i mentre deixen a centenars de famílies al carrer –moltes amb criatures-, fan de la solidaritat un delictes. Arribant a les majors crueltats amb els migrants, que fins i tot paguen amb la vida la marginació en la que se'ls manté, com recentment a Badalona. El govern, a més, deixa palès que les multes seran efectives, fins i tot les més que dubtoses del primer estat d'alarma: per això ha contractat una munió d'advocats que han canviat el motiu de desobediència a infracció de la llei sanitària – canviant també la quantitat de 600 a 300-, per a cobrar el 30% de les 150.000 que els Mossos van posar.

El paraigües de l'estat d'alarma **avalat per tots els partits excepte VOX, confonent les mesures sanitàries necessàries per combatre la COVID amb l'enfortiment repressiu** que els

cal als governs tant central com autonòmic. Així, el mes passat, mentre falta personal sanitari, el govern d'ERC-JxC obria 250 places més de Mossos –i Sàmper, el 16/12/20, reclamava incrementar la plantilla dels 18.267 als 22.000 efectius, argumentant que n'hi ha menys cada mil habitants que a la resta de l'Estat-, i aquest mes, 25 guàrdies més per la unitat antiavalots de la guàrdia urbana que Ada Colau deia anar a dissoldre. I així les coses, la brutalitat policial arriba a extrems com el del jove xilè que es va saltar el toc de queda la primera setmana, o el sensesostre balejat per la urbana uns dies després... tot amb total impunitat. Per això va ser inadmissible l'abstenció de la CUP –PR en el vot de l'estat d'alarma, així com la negativa a incloure la lluita contra la repressió, l'estat d'alarma i el toc de queda a les darreres mobilitzacions.

En aquesta espiral repressiva, el poder judicial, dona una volta

de torca amb un Tribunal Suprem que vol tornar a jutjar a Otegui pel mateix pel que ja el va condemnar a 6 anys de presó, arrel de que els tribunals europeus reconeixen que el judici va ser injust. Ara el TS diu que com l'anterior judici ha quedat anul·lat, torna a començar la causa des de l'inici i no tindrà en compta res, tampoc els 6 anys de presó. **Passi el que passi, el missatge del TS és clar: si compteu en anar a Estrasburg, tingueu clar que no tindreu una tassa sinó dues.** El reforça el Constitucional, considerant

delicte i no llibertat d'expressió, la incitació d'un sindicalista gallec a cremar la bandera espanyola –que no es va cremar-, i avalant la multa que li havien posat per «ultraje a la bandera» (article 543 del Codi Penal). Fent palès el menyspreu del Tribunal Europeu de Drets Humans d'Estrasburg, que a 2018 va condemnar l'Estat espanyol a revocar la sentència contra dos joves independentistes condemnats per cremar la fotografia del rei Joan Carles, considerant-ho llibertat d'expressió.

56% dels contagis es produeixen en els llocs de treball, però tampoc s'ha enfortit el nombre d'inspeccions per garantir el compliment de les mesures sanitàries. No, la culpa, en tots els comunicats és de la població, dels joves, dels avis que no volen estar sols/soles, de les famílies que es volen veure... La culpa sempre la té la gent i cal castigar, fer-ho amb duresa, fomentar la delació entre veïns i veïnes, reprimir. Més d'un milió denúncies per la Llei Mordassa en el primer estat d'alarma a tot l'estat.

Es culpabilitza reiteradament la població, no els poders públics per la manca de previsió per enfortir el sistema públic de salut en previsió de la segona onada, ni la reacció ràpida per detectar amb testos massius els focus d'infecció, tampoc un desplegament de la xarxa de transports, on ni tan sols hi ha gel hidroalcohòlic que es demana a qualsevol botiga,... Tampoc es culpabilitza la patronal, quan el

El poder busca blindar-se contra la protesta, perquè sap que la situació de la classe treballadora està a límit. No s'aturen els desnonaments, com no s'aturen els acomiadaments i tancaments de fàbriques. Els ajuts no arriben a la gent treballadora, autònoms o petites botigues, però a la banca, els fons voltors i les grans empreses no han deixat de fer bon negoci. El desastre de les retallades i privatitzacions de la sanitat pública van demostrar, que les retallades maten. Les residències on grans empreses van fer grans negocis han sigut una trampa mortal.

Sense la denúncia del gir repressiu del govern «més progressista de la història» i «del govern independentista», mentre cauen les condicions de vida de

Retirada de les multes de la Llei Mordassa!

La primera quinzena de desembre, un company nostre va rebre l'avís d'una multa per haver participat en una concentració contra la repressió el 19/05/2020, a Gràcia (BCN). Malgrat totes les mesures de seguretat sanitàries i el caràcter estàtic de la concentració, un mossos es va dirigir directament al nostre company, que gairebé te 70 anys, i de males formes el va identificar sense explicar perquè. També havien detingut a una jove i intentat a una altra, sense que hi hagués cap alteració de l'ordre públic.

La multa de 601 euros, és per desobediència, en aplicació de la Llei Mordassa.

El despatx de Benet Salellas ens ha presentat les al·legacions, defensant el dret a reunió i manifestació com a drets fonamentals.

Animem als qui es trobin en aquesta situació a coordinar-nos per, plegats, exigir la retirada d'aquestes multes que han proliferat en desnonaments i manifestacions, aplicant la Llei Mordassa.

Retirada de multes, fins que aconseguim la derogació de la llei!!

la classe obrera catalana, és impossible defensar els drets socials ni el dret d'autodeterminació, ni fer real que «la crisi la paguin els rics».

Cal desemascarar l'escalada repressiva i treure-li la pàtina de mesura sanitària que se li ha donat amb la COVID. Cal unir les lluites, sovint molt disperses: des de les multes, passant per la llibertat i absolució dels i de les denúncies. Exigint que la Generalitat es retiri de les acusacions, que es derogui la llei mordassa:

*** Prou repressió!!**

*** Absolució sense càrrecs de Sas, Garrobo, Moises, Dani i Marcel!!**

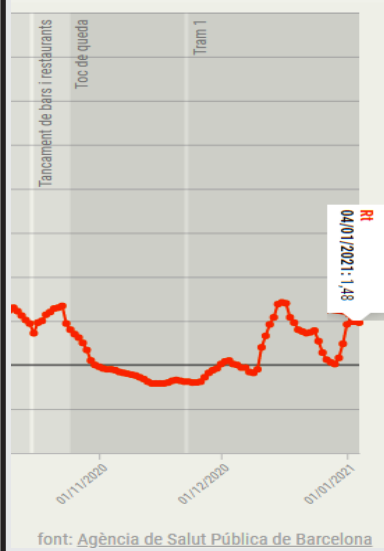
*** Ni estat d'alarma ni toc de queda: retirada de totes les multes a lluitadors socials!!**

18/12/2020

LI

Amb un estat d'alarma amb la repressió traspasada a les CCAA, i 2 mesos després, a 20/12/2020, a Catalunya tenim:

- * 88.000 denúncies
- * 1M euros recaptats
- * -5% denúncies per violència de gènere; però per Cap d'Any, doble detencions per aquest motiu ...
- * ... i el COVID disparat

Educació pública. Catalunya

1er trimestre: un «0» per al Departament d'Educació

La comunitat educativa necessita millorar en organització i mobilització

El primer trimestre del curs finalitzava amb un increment de les restriccions per part dels Governos, però sense cap augment de recursos humans i materials per a evitar contagis als centres educatius ni per garantir la qualitat educativa d'aquests.

El Departament d'Educació s'ha esforçat més des de l'inici d'aquest curs en aparentar una falsa normalitat a escoles i instituts que en aplicar cap de les mesures que calien des de fa mesos: ni la reducció de ràtios per garantir les distàncies de seguretat en els termes que va reconèixer el mateix Conseller Bargalló, ni l'increment de plantilles per atendre l'augment de grups necessaris, ni l'adequació d'espais suficients, entre moltes altres.

I no només això, durant els primers mesos del curs, han anat incomplint algunes de les mesures anunciades al començament d'aquest, generant situacions insostenibles a molts centres. No s'han cobert les substitucions des del primer dia tal com s'havia promès. A molts centres aquestes han trigat setmanes a arribar generant una pèrdua addicional de qualitat educativa (sacrificant desdoblaments, tutories, suports d'educació especial...).

La manca de recursos en sanitat també ha repercutit en els centres educatius ja que s'han incomplert en molts casos els protocols i no s'ha fet PCR a professorat en contacte estret amb casos positius als centres o no s'han confinat grups, tot i tenir casos positius. En alguns

casos, no s'han fet confinaments de grup per la quantitat de temps que s'havia trigat a fer la PCR i tenir els resultats. No han donat les mascaretes FFP2 exigides i la compra de gels hidroalcohòlics està anant a càrrec dels mateixos centres, generant en molts casos unes

despeses que limiten seriosament l'economia de les escoles i instituts.

S'han hagut d'ajornar a mitges unes oposicions esperpèntiques mentre segueixen sense optar per l'estabilització del personal interí mitjançant un concurs de mèrits basat en l'antiguitat que, a més de ser més just, no suposaria el trasbals que està suposant als centres l'actual sistema d'oposicions, ni els riscos que generen les actuals convocatòries per fer proves, presentar programacions, etc.

I ara, un cop acabat el trimestre, ens trobem que moltes companyes i companys que són col·lectiu de risc davant la Covid hauran de tornar als centres al gener. I com a «agraïment» a les docents que les han substituït, el Departament les ha donat de baixa el darrer dia del primer trimestre i no han pogut cobrar les vacances de Nadal.

Però que el Departament d'Educació hagi pogut actuar impunement amb aquest menyspreu cap a l'educació pública, ha estat possible per la manca de resposta que hi ha hagut per part de treballadores i comunitat educativa. A les crides a la vaga que s'han fet des de CGT Ensenyament des de finals del curs passat només el sindicat Aspepc s'hi va afegir per convocar les vagues del 9 i 15 d'octubre que van tenir poc seguiment. Les Universitats també van anar a la vaga el 21 d'octubre, però sense gran seguiment ni continuïtat. I tampoc hi ha hagut resposta suficient per part del conjunt de la comunitat educativa. Només la concentració convocada per l'Assemblea Grogga que va aplegar unes 200 persones el passat 12 de desembre.

Així, l'assignatura pendent per al que resta de curs per a treballadores, estudiants i famílies és sens dubte organitzar una resposta a l'alçada de la gravetat de la situació i per exigir els recursos immediats necessaris per uns centres educatius oberts i segurs aquest curs i un increment de pressupost exponencial per al següent, que reverteixi totes les retallades que encara pateix l'educació pública i també tots els mesos perduts per la manca de recursos durant la pandèmia.

*Pedro Mercadé
Delegat
d'educació pública*

Cal unir les lluites, també les dels serveis públics

La recepta dels Governos d'aquí i d'allà per fer front a la pandèmia està sent la mateixa: moltes restriccions, però molt pocs recursos. I, en el cas dels serveis públics, el mateix: aplaudiments a les treballadores mentre se les deixa als peus dels cavalls amb la manca de personal i uns serveis públics al límit del col·lapse mentre es segueix finançant empreses privades que fan negoci amb les necessitats vitals de la gent.

La primera onada de la Covid-19 va fer encara més evident allò que ja ho era: un sistema sanitari 100x100 públic i amb prou finançament és literalment qüestió de vida o mort. L'escandalosa gestió de les residències privades o les UCIs públiques desbordades mentre sobraven llits a la privada són només dos exemples de que la prioritat dels Governos no és, per molt que diguin el contrari, la vida de la gent sinó els beneficis privats. I així ho han seguit demostrant al llarg d'aquests mesos. No s'ha augmentat el personal sanitari ni educatiu del sistema públic, s'ha seguit pagant amb diners de totes a empreses privades que han gestionat de forma nefasta serveis socials bàsics com les residències, el S.A.D, els rastrejos per part de Ferrovial, etc. Tot això, mentre els esperats fons europeus apunten a les grans empreses i els volen condicionar a més retallades de serveis públics i pensions.

Sí hi ha hagut respostes a aquests atacs als serveis essencials: la vaga indefinida dels MIR, concentracions per part de Sanitàries en Lluita i les treballadores del Hospital Clínic, aturades parcials a Bellvitge, mobilitzacions de les treballadores del SAD i altres serveis socials o les vagues a l'educació pública

de l'octubre, entre d'altres. Però no hi ha hagut la resposta conjunta que cal davant d'un atac que és cap al conjunt dels serveis públics i dels i les treballadores.

Les mobilitzacions parcials poden assolir millores puntuals per al sector o centre de treball que es mobilitza. Però el que cal en l'actual situació, és un gir de 180 graus en les polítiques dels Governos per poder tenir uns serveis públics prou finançats en el seu conjunt. Això passa per deixar de finançar a les empreses privades que fan negoci amb la salut, els serveis socials i l'educació i també per intervenir i expropiar totes les que calgui per tal garantir aquests serveis bàsics. I passa també per un Pla de Xoc social i suficient, els diners per al qual podrien sortir del que es paga als bancs en concepte de deute públic o d'un augment real d'impostos als qui més tenen, entre d'altres.

I com que la solució passa per un canvi de polítiques de conjunt, la nostra resposta ha d'avançar en aquest sentit: **unir les lluites de les treballadores i usuàries dels serveis públics i organitzar un pla de lluita conjunt amb exigències conjuntes. En aquest sentit, des de Lluita Internacionalista estem plantejant a la Plataforma en Defensa dels Serveis una mobilització d'aquestes característiques al gener, que haurà de tenir continuïtat en forma de pla de lluita durant els propers mesos si volem sortir d'aquesta crisi amb uns serveis públics suficients i que siguin els capitalistes i no les treballadores els qui pateixin les properes retallades que vindran.**

*Pedro Mercadé
Delegat d'educació pública*

Unim la lluita de les estudiantis i de les treballadores

Algunes companyes i companys participen d'espais d'organització en el si del moviment estudiantil o de la lluita contra la precarització de les treballadores a la universitat. El nostre objectiu ha estat sempre el d'unir les lluites de treballadores i estudiantis perquè creiem que és justament des d'una perspectiva de classe que podem donar resposta a dues cares de la mateixa moneda: la precarització a què es veu sotmès el sistema educatiu i les condicions de treball i els sous de misèria amb què es troben les estudiantis quan accedeixen, si poden, al món laboral.

sous. El desmantellament industrial que ha patit Catalunya l'últim any, amb la destrucció de milers de llocs de treball productius, és un dels casos més clars d'aquest deteriorament.

Un exemple evident en què la precarització ha anat de la mà de l'augment de la temporalitat el trobem a les mateixes universitats públiques. A la llei 4/2007 de 12 d'abril, es remarcava que «*El personal docent i investigador amb contracte laboral temporal no podrà superar el 40 per cent de la plantilla docent.*» Aquesta llei és avui en dia incomplida per més de 12 comunitats

tasques de docència que no li corresponen.

També cal posar en relleu com el sistema universitari explota i s'aprofita de les treballadores més joves com les investigadores predoctorals. Els contractes predoctorals, segons el Real Decret aprovat al març de 2019, han de tenir una durada de 4 anys i, encara ara, hi ha universitats que els mantenen de 3 anys², forçant les investigadores a haver de triar entre acabar les seves investigacions des de l'atur o abandonar els projectes amb què porten anys treballant i, per tant, renunciar a l'obtenció del títol de doctor/a. Aquesta realitat posa de manifest el futur inestable, precari i devastador que espera a les estudiantis a l'acabar la carrera.

La divisió entre les lluites és una victòria directa dels agents precaritzadors. Per això és avui més necessari que mai revertir les dinàmiques corporativistes i sectàries. Hem d'entendre que els beneficis i victòries de les treballadores ho són també dels estudiantis i viceversa. Que uns professors predoctorals amb condicions dignes ens donaran millors classes i que una educació pública i de qualitat beneficia el conjunt de la classe treballadora.

Per aquest motiu necessitem fer un pas endavant i generar vincles entre les lluites de les treballadores i les que es donen en el si del moviment estudiantil. I un bon primer pas per fer-ho pot ser enfortir la solidaritat i la col·laboració amb els col·lectius que lluiten avui en dia per contractes dignes a les universitats -en contra de la temporalitat i la precarietat- o

(segueix a pàg. 20)

Al llarg d'aquest últim any, la pandèmia de la Covid-19 només ha fet que accelerar l'aprofundiment de la crisi econòmica de 2008. Una crisi de la qual mai hem arribat a sortir, en part, perquè la recuperació econòmica de què tant s'ha parlat ha estat fictícia. La disminució de l'atur s'ha donat a costa de la precarització dels contractes laborals i la disminució dels

autònoms, entre les quals Catalunya¹. El mateix procés de destrucció de llocs de treball amb condicions dignes en l'àmbit industrial (guanyades a pols durant anys de lluita) s'està donant a la Universitat, on cada vegada més es substitueix la figura de professor contractat per la de professor associat. Aquest últim sobreviu a base de contractes temporals i salaris baixos, i sovint assumint

L'incendi del Gorg (Badalona - BCN)

Més morts per la Llei d'Estrangeria

El passat 9 de desembre les flames van acabar amb la vida de quatre persones directament i van desencadenar la mort de Boubacar Hanne, mort després d'haver estat hospitalitzat, per fallada respiratòria. Aquests esdeveniments són conseqüència d'un sistema capitalista racista, que vulnera tots els drets de les persones migrades. Drets que han negat totes les institucions, municipals, autonòmiques i estatals: dret a un habitatge, dret a la sanitat, o dret a una feina. Són còmplices, per acció o per omissió. L'Ajuntament de Badalona i el seu alcalde Albiol, per promoure discursos d'odi i xenofòbia, o negar el dret al padró o a l'atenció social. La Generalitat, per manca de polítiques que garanteixin el dret a l'habitatge. L'Estat Espanyol, per negar-se a regularitzar a les persones migrades, fins i tot enmig d'una pandèmia. A la Unió Europea, per la política migratòria que empeny a les persones a la clandestinitat i precarietat, obligant-les a patir explotació laboral, amb la constant amenaça de la deportació.

Com a conseqüència de l'incendi, els i les habitants de la nau van quedar-se al carrer sense sostre, sense estris o sense documents, tot consumit per les flames. Acorralats al sostre de la nau, alguns van saltar al buit, altres van esperar durant hores el rescat dels bombers. Tots i totes van quedar traumatitzades per la terrible experiència.

Després de passar una nit dormint al carrer, van decidir acampar a la Rambla de Gorg (una via pública de vianants). Amb la col·laboració de persones i col·lectius es va organitzar una xarxa de suport als i a les

afectades, que els va proporcionar aliments, roba o tendes de campanya. La Generalitat va aprovar una partida especial d'ajuda econòmica. Però des de l'ajuntament només es va oferir una solució temporal d'allotjament, mitja pensió i la dispersió per Barcelona de tot el grup. La majoria no van acceptar les condicions, per tenir treballs a Badalona, per no trencar el grup o per ser una solució temporal.

S'han realitzat manifestacions, concentracions i declaracions demanant una solució duradora en el temps, amb regularització administrativa i obtenció de papers, així com la repatriació dels morts als seus països d'origen amb les seves famílies. Però la resposta de l'Ajuntament d'Albiol, va ser aixecar rumors racistes amb acusacions de violència i conductes incíviques, a més de demanar una ordre judicial per desallotjar l'acampada del Gorg.

Després de vint dies a la Rambla, van decidir tornar al solar de la nau cremada. Quan feien el trasllat al solar, un grup de policies locals va intentar tancar-los l'accés a l'espai sense aconseguir-ho.

Així comença una nova fase de la lluita, a la qual serà necessària la unitat de totes les persones afectades i dels col·lectius que els donen suport per a fixar uns objectius clars i

organitzar la resposta a l'Ajuntament, a la Generalitat o al govern Sánchez-Iglesias.

La Llei d'Estrangeria mata persones, en les aigües de l'estret o en les de Canàries, però també en el camp recollint fruita o en els infra-habitatges en què es veuen obligats a viure milers de migrants.

Fora la Llei d'Estrangeria. Les vides migrants importen. Les vides negres importen.

*Txema Morillo.
Militante de LI. Badalona*

Vilafranca del Penedès.

El padró, un dret universal

Periòdicament, el Govern de la Generalitat de Catalunya ens recorda a través dels mitjans de comunicació que som 7,5 milions de persones, 7,5 milions de futurs. Nosaltres, amb més periodicitat que ells ens fem la mateixa pregunta : ¿ Hi som totes les persones que realment vivim a Catalunya compresos en aquests 7,5 milions de futurs? I amb la mateixa periodicitat que preguntem, responem: No, no hi som totes!!!

I és que, malauradament, hi ha ajuntaments al nostre territori que no volen empadronar a aquelles persones o famílies que no disposin d'un títol de propietat o d'arrendament, que no disposin d'un compte bancari o que no puguin acreditar el pagament dels subministraments bàsics. El fet de no voler empadronar a les persones priva a aquestes de rebre l'atenció dels serveis més elementals per tal que puguin viure dignament. Així, se'ls nega la targeta sanitària i el dret a l'assistència mèdica, el dret a ser atesos pels serveis socials, el dret a l'escolarització dels seus fills o el dret al treball digne. Es precaritzava d'aquesta forma la vida de moltes persones obligant-les a viure i a treballar semiclandestinament, amb por constant i sense cap dret.

L'ajuntament de Vilafranca del Penedès, governat pel PDCAT i el PSC és un d'aquests ajuntaments que ha manifestat públicament que no vol empadronar a cap persona que estigui ocupant il·legalment una vivenda. Posant d'aquesta forma per davant la propietat privada al dret a la vida de les persones i criminalitzant al mateix temps tot tipus d'ocupació, en especial la que és duta a terme degut a la pobresa extrema i cronicada existent a la nostra societat.

Contravenen així les normatives legals existents, com poden ser la Llei 7/1985 de 2 d'abril, reguladora de les bases de règim local que a l'article 15 diu «*Tota persona que viu a Espanya està obligada a inscriure's al Padró del municipi al qual resideix habitualment.*» També, tal i com va recordar el Síndic de Greuges en el seu informe al Parlament el 2017, «*La decisió sobre la inscripció s'ha de basar en la residència efectiva al domicili*», no en la possessió d'un títol de propietat, a la qual cosa fa esment l'article 59.2 del R.D. 1690/1986.

Del segon, que ha comportat concentracions els dilluns durant més de dos mesos amb rodes de premsa, lectura de manifestos o identificacions per part del Mossos d'Esquadra, hem aconseguit, a banda del ressò mediàtic, el reconeixement d'altres entitats com a moviment social arrelat a la Vila. Un exemple d'aquest arrelament el representa la lectura del manifest que vam llegir el dissabte 7 de novembre exigint padró i vivenda digna per a totes les persones, dins dels actes organitzats per Òmnium Cultural i els músics per la llibertat.

Al Sindicat de Llogateres de Vilafranca estem tractant aquesta problemàtica treballant en dos fronts. Un és el front institucional i l'altre el de la pressió i les mobilitzacions al carrer. Del primer hem aconseguit calendaritzar unes trobades amb el regidor de Benestar Social per tal d'abordar les problemàtiques més punyents a la Vila i la seva solució. Aquestes problemàtiques tenen una incidència més gran en famílies d'origen extracomunitari, amb fills menors d'edat i amb treballs molt precaris quan no inexistents.

Llibertat i drets de les persones que som conscients que únicament farem efectius portant les lluites al carrer d'una forma coordinada i decidida. El futur és nostre. Continuem en la lluita.

**¡¡Cap persona és il·legal!!
¡¡Padró per a tothom!!**

*José Antonio Barberà Molina
Militant del Sindicat de
Llogateres de Vilafranca i de
Lluita Internacionalista*

Girona

Hamza, no t'oblidarem. DGAIA responsable

El 25 de desembre vam ser cridats per l'Espai Antiracista Salt-Girona i la Plataforma Girona Acull a un acte al carrer de denúncia i comiat davant de la Delegació del Govern de la Generalitat a Girona per la mort del jove de 19 anys Hamza louazgui.

Hamza louagzi, nascut a Tànger i que va creuar amb pastera l'Estret de Gibraltar, un ex-menor estranger no acompanyat que es va suïcidar la setmana passada. Més de 300 persones ens vam concentrar per acomiadar-nos d'ell amb tota la dignitat i assenyalant els responsables de la seva mort.

Com diu el manifest, el sistema d'acollida de la Direcció General de la Infància i l'Adolescència de la Generalitat (DGAIA) segueix destrossant vides, abocant joves al carrer, fent-los perdre l'esperança després de fer un viatge molt perillós per a les seves vides, i al Hamza l'ha portat fins a la mort. El cas del Hamza louagzi no és l'únic, però és extrem, i per

això posa més en evidència un sistema de protecció que molt sovint no protegeix. Molts joves han de fer un llarg recorregut per centres de menors, i en concret sobre en Hamza, els informes coincidien que requeria un recurs habitacional, amb un seguiment educatiu i tractament mèdic. Patia ansietat, i va quedar expulsat al carrer i havent-se de buscar la vida cercant protecció que li prestaven amics, companys i persones solidàries, fins que això ha estat insuficient de manera irreversible.

La responsabilitat de la DGAIA i la política de la Generalitat, la complicitat de les empreses i la desatenció d'alguns ajuntaments no pot quedar impune. El context real és que s'expulsa als i a les joves dels seus centres sense cap perspectiva de vida, se'ls

aboca al carrer sense tenir les eines necessàries i adequades per a la seva autonomia i amb la dificultat d'un context racista com el que s'està vivint. Molts joves amics i amigues seves en la concentració van denunciar el cas, van dedicar-li unes paraules de comiat i de suport a la seva família i van relatar les seves experiències de com es senten oblidats, sobretot quan fan els 18 anys.

Des de Lluita Internacionalista donem total suport a la lluita per aconseguir recursos adequats a les necessitats de cada jove. Com bé diuen, «no demanem res que no necessitem totes i a què no tinguem dret totes: pa, sostre, papers, treball i cap jove al carrer». I com es va visualitzar a l'acte amb les pancartes dutes pels joves: «Hamza, no t'oblidarem» i «DGAIA responsable».

Lluita Internacionalista-
Girona

Diari de Girona 29/12/2020

La CUP a la cruïlla

El 30 de desembre es signava un acord polític per a la presentació de la candidatura CUP: un nou cicle per guanyar. Els 12 punts del programa defineixen una candidatura que manté la doble ruptura amb el règim i amb el sistema capitalista des d'una política d'independència de classe.

La CUP-CC, ara amb Guanyem, està davant d'una cruïlla: o acaba sent la pota esquerra del bloc burgès català, és a dir, a remolc d'ERC i JxC, o es construeix com a una alternativa de la classe obrera i els sectors populars que permeti avançar cap a la república catalana en ruptura amb el règim del 78 i en defensa dels drets socials contra el capitalisme. El programa dels 12 punts aposta per aquesta segona opció.

Setmanes abans s'havien tancat les llistes. Lluita Internacionalista vam decidir no participar-hi. Encara no hi havia un acord polític signat i els primers documents presagiaven un gir a la dreta. Es presentava públicament l'acord bilateral CUP – Guanyem, que eclipsava la resta d'organitzacions. La cap de llista Dolors Sabater, feia declaracions públiques oferint-se a entrar al Govern, i es

difonien vídeos pre-electoral amb el lema «estem preparats». Altres dirigents de la CUP secundaven l'oferta de participar del Govern de la Generalitat. Ràpidament Pere Aragonès feia una crida a la conformació d'un govern amb ERC com a pal de paller, amb JXC, la CUP i els Comuns. La llista encapçalada per Sabater s'havia tancat des de dalt, impeding que fos el vot de la base qui decidís l'ordre dels i les candidates: forçava a votar a favor o en contra d'una llista tancada de 9. El resultat del Consell Polític de la CUP sobre l'acord bilateral amb Guanyem -33 vots a favor, 26 en contra- demostrava els dubtes importants que s'estaven generant també dins de la CUP.

És absolutament incompatible fer efectiu el punt 1 de l'acord, que assegura la independència política i una clara delimitació amb ERC i JXC, amb entrar al govern de la Generalitat o un pacte de legislatura. I serà encara més evident davant l'agreujament brutal de la situació de la classe obrera i sectors populars en aquesta greu situació sanitària i econòmica.

ERC i JXC (i altres variants ex-convergentes) al llarg de més d'una dècada han retallat i privatitzat la sanitat i la resta de sectors públics (educació, serveis, socials, residències...), encara ara amb contractes escandalosos com el dels rastrejadors de Ferrovial. El mateix govern que permet el desmantellament industrial amb tancaments i centenars d'acomiadaments. Igual que el govern espanyol del PSOE-Unides Podem, posa per davant els interessos de l'Ibex a la gent treballadora o el petit comerç i la restauració. Prioritza

els beneficis dels propietaris als llogaters i ha multiplicat els desnonaments, amb centenars de famílies al carrer en plena pandèmia i en el fred de

l'hivern. El mateix Govern que augmenta la repressió sobre la protesta mentre diu rebutjar la criminalització contra el procés, presenta la Generalitat com acusació contra companys/es represaliades amb presó, i persegueix amb multes i la Llei Mordassa la dissidència. I amb ERC, que entrega l'1 i el 3 d'octubre a l'obediència autonòmica de la mà del PSOE.

Els arguments per a un hipotètic pacte de govern ens recorden a les paraules de Pablo Iglesias quan va entrar al govern del PSOE, la política del possibilisme. Rascar alguna engruna mentre s'apliquen les grans polítiques neoliberals: mesures de protecció de la banca i la patronal, augment del pressupost per a la Casa Reial o l'exèrcit... i ara vota a favor de les propostes del Pacte de Toledo per a la reducció i privatització de les pensions. No n'hi ha prou amb Syriza, o els «ajuntaments del canvi»? Com li ha passat a Podem (destrossat a les eleccions galegues i basques), l'entrada o un pacte de govern, serà

un punt d'inflexió i no retorn per la CUP.

Donar aquesta batalla per perduda abans de començar-la o a la primera de canvi –com ha fet la CRT– és sectari amb centenars de lluitadores i lluitadors de la CUP i les altres organitzacions de la candidatura, per una república catalana i pel socialisme. No sobren forces per enfrontar el sistema i el règim, i una política revolucionària exigeix lluitar fins al final per no perdre'n. La CRT parla de la necessitat d'un front–i nosaltres ho compartim–, però no n'hi ha prou fent-ne propaganda: cal treballar per l'agrupament més ampli possible sobre un programa de ruptura amb la monarquia i el capitalisme. És des d'aquesta lluita que vam impulsar Iniciativa Internacionalista a les eleccions europees, Des de Baix a les autonòmiques, CUP-AE, CUP-CC, CUP-PR, agrupaments dels quals no va participar CRT.

Aquesta candidatura no és la coalició de forces d'esquerres que requereix el moment que vivim. Calia una unitat més àmplia: amb la CUP i l'Esquerra Independentista, Lluita Internacionalista, Pirates, Constituents per la Ruptura i la Crida Constituent, incorporant Anticapitalistes –després de la ruptura amb Podem-Comuns–, CRT i Corrent Roig. Pensem que l'acord era possible amb el que s'ha signat. Les eleccions només són un moment, la lluita de classes no té treva, i aquesta confluència continuarà sent necessària després de les eleccions.

Hem donat la batalla pels 12 punts que vam proposar com a base programàtica des de fa mesos i, amb les incorporacions presentades per altres organitzacions, avui són la base política de l'acord de candidatura. Creiem que ha estat un pas endavant. Lluitarem per tal que siguin els pilars de l'acció política i arraconin discursos oportunistes i electoralistes. Des d'aquí fem una crida a tots i a totes les militants de la CUP per tal que no caiguin en el parany de la política «possible», del discurs de la Colau o Podem. Ens prenem

aquest combat com un compromís amb els i les qui hem recorregut aquests darrers 8 anys. Amb aquestes alertes, a les properes eleccions al Parlament de Catalunya, Lluita Internacionalista cridem a votar *CUP-un nou cycle per guanyar*.

5/01/2021

LI

La candidatura Corrent Roig-ARA

Corrent Roig presenta la coalició electoral *Candidatura de les Represaliades*, juntament amb l'Assemblea de represaliades i Activistes (ARA), per la *Lluita contra la repressió i per les llibertats* que defensa un *pla de xoc*. Compartim que aquesta lluita és central i així està recollida als 12 punts de l'acord. No creiem que es justifiqui una nova candidatura, menys sense haver intentat cercar una plataforma unitària i amb massa tics d'oportunisme electoralista.

La utilització de les sigles CDR (Candidatura de les Represaliades) que acompanya la candidatura ha provocat una reacció de rebuig i indignació en el si dels CDRs, per pretendre apropiarse'n de les sigles. És especialment greu, perquè aquests han estat els organismes més vius que van donar l'1 i el 3 d'octubre del 17, i la continuïtat de la lluita passa per recuperar-los.

En la *Lluita contra la repressió i per les llibertats* vam construir unitàriament la *Plataforma 3 d'Octubre*, que va convocar la vaga general de l'octubre del 2017 i ha impulsat múltiples iniciatives antirepressives. Ni ARA ni CR hi participen. Tampoc en la *Plataforma per un Pla de xoc*. Aleshores si no hi ha aquesta lluita en els marcs unitaris, no s'entén que es prenguin les mateixes referències per la campanya electoral. La candidatura CR critica la política poc clara de la CUP respecte d'ERC i JXC, però és poc fiable la crítica quan el cap de llista de la candidatura, Roger Español, anava com a cap de llista al senat amb JXC.

CUP A LA CRUÏLLA

Acord polític per a la confluència

Eixos programàtics Bàsics

Les organitzacions compromeses amb aquest acord per conformar una confluència cap a una candidatura electoral compartida establím aquests eixos programàtics bàsics per treballar i desenvolupar la nostra acció política durant la propera legislatura:

1. Per fer efectiva la República dels Països Catalans.

Mantenir l'acció política per a l'Autodeterminació i la Independència com única forma per construir una república que posi la vida al centre des de la plena sobirania. Ruptura amb el marc jurídic i polític estatal dominat per l'oligarquia representat per la monarquia borbònica i la Constitució espanyola de 1978. Lluita contra la corrupció sistèmica. Sense renunciar als valors democràtics i de diàleg que ha seguit el procés, sabem que la implementació efectiva de la república no vindrà d'unes negociacions impossibles amb l'estat per tal que reconegui el dret d'autodeterminació, sinó mitjançant la construcció de les majories obreres i populars i la seva mobilització sostinguda contra l'estat. Conquerir aquestes majories per la república catalana implica donar-li un fort contingut social i anticapitalista, la qual cosa obliga a una política d'independència de classe oposada a la que ERC i JxC han vingut reiteradament aplicant.

2. Contra la repressió.

Amnistia per a les prop de 3.000 lluitadores represaliades. Per la derogació de la Llei Mordassa i la dissolució de l'Audiència Nacional i l'expulsió de l'exèrcit, la Guàrdia Civil i la Policia Nacional dels Països Catalans. Dissolució de la BRIMO. Reforma complerta de l'estructura judicial i treballar per un nou model de seguretat. Retirada de

tots els càrrecs posats per la Generalitat contra lluitadors/es.

3. En favor de les classes populars, contra les desigualtats: PA.

Un pla de xoc davant l'actual situació d'emergència que inclogui la nacionalització i control públic i democràtic dels sectors estratègics i de les grans empreses de serveis bàsics, i intervenció pública dels preus dels béns essencials (alimentació, habitatge, higiene, salut, educació,...) i dels subministraments bàsics (aigua, electricitat i gas).

4. En favor de les classes populars, contra les desigualtats: SOSTRE.

Un pla de xoc davant l'actual situació d'emergència que inclogui mesures per aturar els desnonaments i els talls de subministrament. Aplicació immediata, com a mínim, de la llei de regulació dels lloguers, i expropiació de pisos buits en mans de grans tenidors i sense indemnització, per a formar un parc d'habitatge públic de lloguer.

5. En favor de les classes populars, contra les desigualtats: TREBALL.

Ens oposem a la destrucció del nostre teixit productiu, que ens aboca a la dependència i a la precarització dels i de les treballadores. Prohibició d'acomiadaments, arribant a la nacionalització sota control democràtic per part dels treballadors i treballadores d'aquelles empreses que pretenguin tancar, orientant la producció a resoldre les necessitats socials de manera sostenible i donant forma a un teixit productiu ecològic i respectuós del medi. Reducció de la jornada laboral sense baixada salarial per acabar amb l'atur. Contra qualsevol discriminació salarial. En defensa de salaris i pensions caldrà abordar la derogació de les lleis sorgides de l'actual

marc jurídic i polític, entre les quals les lleis de reforma laboral i el Pacte de Toledo i la reforma de les pensions, que fomenten l'actual precarietat dels i de les treballadores.

6. Recuperació de la gestió i titularitat directa i pública dels serveis públics.

Posant la vida davant del capital, revertir les retallades i privatitzacions.

a. Implementació d'un sistema sociosanitari de gestió, titularitat i control 100% públic.

Recuperació de titularitat, gestió i provisió de tots els centres del SISCAT (Sistema Sanitari Integral d'Utilització Pública de Catalunya). Personal i recursos a hospitals i a l'atenció primària: estabilitat i dignificació dels sous. Garantint els recursos necessaris a treballadores i usuàries, així com els recursos farmacèutics essencials. Sanitat universal sense cap restricció, i inclòs el dret a l'avortament.

b. Per una educació pública, gratuïta i de qualitat, amb el professorat i els recursos econòmics necessaris.

Supressió de concerts educatius.

c. Gestió pública directa de l'atenció social, prou de subcontractes i externalitzacions.

Titularitat i gestió pública de les residències d'avis.

7. Per la sobirania econòmica.

Derogació de l'article 135 CE i de la LRSAL i la resta de lleis d'austeritat, que prioritzen el pagament del deute, per alliberar recursos i invertir-los en sanitat pública, tota la xarxa sociosanitària i serveis socials, amb l'objectiu de pal·liar els efectes del Covid19, reforçant també la resposta des del conjunt de municipis dels Països Catalans. No al pagament del deute. En

aquesta situació d'emergència social cal apostar per la renda bàsica universal per garantir el sosteniment de les persones més vulnerables. Contra la corrupció i el frau fiscal, contra el control financer i especulatiu de l'activitat econòmica, per una fiscalitat igualadora al servei del treball, lluitant per un nou model de relacions socials i econòmiques socialista, que tingui com a objectiu bastir les necessitats del poble. Nacionalització de la banca. Una banca pública al servei de la societat.

8. «Salvem el planeta, esclafem el capitalisme», perquè un porta a l'altre també a casa nostra.

- a. Sobirania alimentària, banc públic de llavors i terres, control de preus.
- b. En defensa del territori, nacionalització de peatges i aturar privatització d'infraestructures.
- c. Per una transició energètica cap un model públic, diversificat, ecològic i sostenible.
- d. Per una nova mobilitat, xarxa de transport públic ecològic, control de fluxos turístics i reducció emissions avions i creuers.

9. Enfortir l'antiracisme. Ple drets polítics, econòmics, socials i de gènere de les persones migrants, regularitzant totes les persones migrades i garantint igualtat de tracte i un accés just als serveis públics, amb el conseqüent impuls de la derogació de la llei d'estrangeria. Tancament dels CIES.

10. Construir una societat no patriarcal. Una societat sense desigualtats entre homes i dones, ni discriminacions per motius d'opció sexual, identitat o expressió de gènere. Garantir el dret a l'avortament lliure i gratuït i desenvolupar mesures immediates per aturar les violències contra les dones, el reconeixement del treball de cures amb serveis públics de qualitat i aplicació en tots els àmbits de polítiques feministes i d'alliberament lèsbic, gai, bisexual, intersexual i transsexual. Ni precarietat ni feminicidis.

11. Per una Europa solidària de treballadores i de pobles lliures. Una Europa que superi les estructures de dominació política, econòmica i militar actual de la UE, el BCE/FMI/BM i l'OTAN. Solidaritat internacionalista contra l'imperialisme. Cercarem la relació amb aquelles organitzacions amb qui compartim aquests objectius.

12. Establir un codi ètic de la candidatura. La candidatura no s'endeutarà amb cap entitat financera i exercirà una transparència màxima en relació als seus comptes. Els seus representants actuaran d'acord amb uns principis ètics que no permetin la utilització de la política com a carrera personal i individual en benefici propi ni la concentració de càrrecs i se'ls podrà revocar en qualsevol moment. Tant les persones electes com les alliberades cobraran uns ingressos mensuals d'acord amb allò que estableixi el codi ètic. Les persones que participaran de la plataforma electoral compartida en els diferents espais de treball es comprometen a ser fidels amb el codi ètic compartit.

30/12/2020

Arran, Constituents per la Ruptura, Crida Constituent, CUP, Endavant OSAN, Guanyem, La Forja, Lluita Internacionalista, Pirates, Poble Lliure, SEPC.

Els nostres compromisos

En el marc dels eixos programàtics acordats per les diferents organitzacions que impulsem aquest acord per conformar una confluència cap a una candidatura electoral plural, adoptem els següents compromisos de treball i estratègies compartides:

- Ens comprometem a impulsar totes aquelles polítiques per generar els canvis socials necessaris per fer possible les transformacions que defensem als Països Catalans. Això inclou: impuls de mesures de Pla de Xoc per fer front a l'emergència social davant de la crisi de la Covid-19, l'impuls de noves lleis o la modificació de les existents; l'impuls de mesures que sobrepassin els límits competencials existents i la definició d'estratègies conjuntes amb el moviment popular per a fer-les efectives. Ens responsabilitzem, per tant, de liderar i garantir l'execució d'aquests canvis, tant des de dins les institucions com des de fora

- Ens comprometem a treballar per generar les condicions òptimes per fer efectiva una ruptura amb l'estat espanyol en el nostre camí cap a la independència. Ens cal tornar a agafar la iniciativa en la confrontació amb l'estat per defensar els nostres drets i llibertats com a poble. En la legislatura vinent, no renunciem a un nou referèndum, partint de l'experiència aconseguida en els successius embats dels darrers temps, i ens comprometem a treballar per enfortir les eines de poder popular necessàries que ens permetin recupear el moment polític aconseguit l'1 i el 3 d'octubre de 2017. I, sobretot, a sostenir-lo.

- Ens comprometem a treballar per l'amnistia, i a dotar-nos de les eines antirepressives necessàries per sostenir una lluita continuada pels drets i llibertats del nostre poble davant del feixisme d'estat i de carrer.

- Ens comprometem, a situar el conflicte nacional dels Països Catalans en el terreny internacional perquè ens serà necessària la intervenció dels i de les treballadores i pobles a nivell internacional, a causa del caràcter antidemocràtic dels estats espanyol i francès, de cara a generar un marc resolutiu del conflicte nacional.

De l'acord PSOE/Unidas-Podemos 2020, als PGE 2021

El 2020 ha estat el primer any de govern PSOE-Unides/Podemos. En començar el 2021 és hora de fer un balanç de l'acció del govern respecte a les pensions.

L'acord de govern PSOE-Unidas Podemos

L'acord de govern entre el PSOE i Unidas Podemos sobre pensions portava inclosa una enorme contradicció entre les bones intencions «*Garantia de pensions dignes a través de la suficiència i revaloració del sistema públic de pensions*» i «*Garantir la seva sostenibilitat (de la Seguretat Social) a mitjà i llarg termini*»(1) i el mitjà per realitzar-les, un nou Pacte de Toledo. Com es poden garantir les pensions dignes i la sostenibilitat de la Seguretat Social amb un nou Pacte de Toledo, si precisament l'objectiu d'aquest, des de l'inici, és tot el contrari?: Desmantellar-la! La política sobre pensions del nou govern començava amb aquesta greu contradicció que anunciava el que ha estat la pauta del darrer

any. El seu balanç no pot ser pitjor:

- La continuació de les reformes de les pensions dels governs de Rodríguez Zapatero i de Rajoy, excepte en aquells aspectes que el moviment pensionista va aconseguir paralitzar, encara que no anul·lar definitivament (increment anual IPC, Factor de sostenibilitat).

- L'aprovació, el mes de desembre, del nou Pacte de Toledo, pel Congrés dels Diputats. Es van abstenir ERC i EH Bildu i només la CUP hi va votar en contra. El nou pacte va exactament en la línia contrària de les «bones intencions» de l'Acord de govern.

A finals d'any, la ministra de Treball, Yolanda Díaz, va declarar que Podemos no donaria suport a la proposta del ministre Escrivá de passar de 25 a 35 els anys necessaris per a calcular la pensió dels futurs jubilats i ho justificava afirmant que aquesta proposta

no es troba ni en el nou Pacte de Toledo ni en l'acord de govern. També va afirmar que «*Ampliar el període de cotització a 35 anys és una retallada en les pensions públiques*» (2).

Es fa difícil creure en els canvis de criteri dels qui van donar suport a les recomanacions del Pacte de Toledo, com UP, i que ara, per estratègia política s'oposen a allargar a 35 els anys necessaris per a calcular l'import de la pensió, però no es van oposar a passar de 15 a 25 anys, que ja és per si lesiva.

La política del govern sobre pensions per al 2021

Les declaracions Yolanda Díaz mostren certament les divisions dins del govern sobre aquest tema (i sobre uns altres com l'SMI), però també l'intent de desviar l'atenció sobre els problemes que continuaran afectant a les pensions enguany. Entre ells, cal destacar alguns:

- **El manteniment de la bretxa de gènere.** El mes de desembre del 2020, la pensió mitja de les dones va ser 816,08 i la dels homes 1.236,85 euros (3). Una diferència de 420,77 euros. Al 2021 no hi ha cap canvi previst per revertir aquesta discriminació.

- **L'impuls dels Plans privats d'empresa.** La creació d'un fons públic per a plans col·lectius d'empresa i l'increment de la desgravació fiscal que passa dels 8.000 euros actuals als 10.000 euros. (4)

- **Les condicions dels Fons Covid UE.** Tots els i les ministres del govern espanyol, inclosos Iglesias i Díaz, saben

que per accedir als 144.000M d'euros dels fons de reconstrucció Covid cal complir dues condicions: no derogar les reformes laborals, però sí retallar el sistema de pensions.(5)

· **El manteniment de les baixes pensions.** Es rebutja així una de les reivindicacions històriques del moviment pen-

sionista: 1084 euros de pensió mínima. Aquestes pensions baixes les cobren essencialment dones.

· **L'obscurantisme en la gestió de la Seguretat Social.** Malgrat que s'han reconegut les despeses impròpies a càrrec de la SS, es continuaran produint fins al 2023, provocant el suposat «dèficit». El moviment pensionista continuarà exigint una auditoria pública i independent de la seva gestió.

· **El manteniment de les reformes laborals i de pensions de Zapatero i Rajoy.** Aquestes reformes continuen causant estralls en les condicions laborals de la classe treballadora i al sistema públic de pensions. Cal derogar-les.

En resum, aquesta és la política que sobre pensions aplicarà el govern PSOE/UP. No hi ha ministres dolents com Escrivá, ni ministres bones com Díaz. Només hi ha un govern que aplica un acord de coalició, que inclou el nou Pacte de Toledo (ja aprovat), i que accepta també les condicions

dels Fons Covid de la UE, que disposa a més del «fre d'emergència» (6) per a congelar les ajudes.

La responsabilitat del moviment pensionista

El moviment pensionista ha lluitat contra les reformes de les pensions i la seva lluita ha obtingut resultats. Se'n han citat dos: obtenir provisionalment l'increment anual a partir de l'IPC i suspendre fins al 2023 el Factor de Sostenibilitat. Encara que són victòries parcials, demostren que els i les pensionistes tenen força i capacitat per a enfrontar-se al govern. El govern ho sap i per això la redacció i alguns dels continguts de les últimes recomanacions del Pacte de Toledo semblen destinades a desactivar al moviment pensionista.

No obstant això, aquest moviment social està dividit en una pluralitat de plataformes i coordinadores, tant en l'àmbit estatal com en l'autonòmic, una pluralitat que permet que existeixin grups organitzats de pensionistes arreu de tot l'Estat espanyol. Però si aquestes plataformes locals no s'uneixen, els únics beneficiaris seran el govern i la patronal. En el seu recorregut el moviment ha viscut molts problemes: intents soterrats de fer costat al govern PSOE/UP, la divisió davant la postura a prendre davant la Vaga General d'Euskal Herria, el projecte de «millorar» el Pacte de Toledo o simplement els personalismes. Davant del nou Pacte de Toledo, el moviment pensionista necessita més unitat que mai.

Les recents reunions, per videoconferència, de plataformes de tot l'estat espanyol per impulsar mobilitzacions unitàries suposa un gran pas endavant cap a la unitat d'acció. El govern intentarà per tots els mitjans impedir-ho perquè sap que el

moviment pensionista fa anys que lluita, sortint cada setmana al carrer, malgrat la Covid-19, i no s'ha rendit. Ara com ara, representa la seva major oposició social.

En aquest marc, la COESPE té un paper essencial per la seva implantació a tot el territori, per la seva plataforma reivindicativa i la seva orientació cap al moviment obrer. Ha de ser un factor d'unitat del moviment pensionista i del moviment obrer per a facilitar i garantir una resposta el més unitària i contundent possible a la política sobre pensions del govern.

Govern qui governi les pensions es defensin!

6/01/2021

Militants pensionistes de Lluita Internacionalista

Notes

(1) <https://www.newtral.es/texto-integro-acuerdo-de-coalicion-psoe-unidas-podemos/20191230/>

(2) <https://www.lavanguardia.com/economia/20201231/6159063/diaz-avisa-apoyara-alargar-anos-calculo-pension.html>

(3) <https://www.epdata.es/datos/pensiones-graficos-datos/20/espana/106>

(4) <https://www.lavanguardia.com/economia/20201031/4986650670/nuevo-fondo-pensiones-estatal-extendera-convenios-sectoriales.html>

(5) https://www.elespanol.com/invertia/economia/macroeconomia/20201008/sanchez-negocia-bruselas-reformas-mercado-laboral-pensiones/526448926_0.html

(6) https://www.elespanol.com/invertia/economia/macroeconomia/20201218/ajustes-reformas-ue-aprueba-condiciones-acceder-covid/544445891_0.html

Avortament legal a l'Argentina

Un triomf que ha de ser punta de llançament del moviment feminista a tot arreu

El passat 29 de desembre, i en el mig d'una jornada històrica de mobilització del moviment feminista, el Senat de l'Argentina aprovava la llei d'interrupció voluntària de l'embaràs. Sens dubte, és un triomf d'un moviment que fa dècades s'organitza i mobilitza amb les consignes: educació sexual per decidir, anticonceptius per no avortar i avortament legal, segur i gratuït per no morir. D'aquesta forma, l'Argentina es converteix en un dels pocs països de Llatinoamèrica a on l'avortament és legal -amb l'Uruguai, Cuba, Guaiana, i Ciutat de Mèxic. El missatge que arriba al món és contundent: és amb la lluita que guanyem els nostres drets. I és un impuls molt important per a les companyes de Llatinoamèrica i de la resta del món.

No ha estat una lluita senzilla, cap lluita ho és. Però en aquest cas parlem d'un dret que qüestiona pilars fonamentals del sistema capitalista patriarcal al qual vivim. És que la clandestinitat de l'avortament és una forma de control sobre els nostres cossos, que busca, com tota mena de violència masculista i

nica privada i que es sotmeten a mètodes in extremis per dur a terme la seva decisió. Per això, com en totes les qüestions de gènere a la nostra societat, estan travessades per la qüestió de classe: les riques avorten, les pobres moren. Però a més, per nosaltres l'avortament és una qüestió de drets, el de decidir

patriarcal, disciplinar-nos, mantenir-nos submisses per poder treure més guanys del nostre treball i per continuar fent recaure sobre nosaltres les tasques reproductives i domèstiques. I per això comptem amb la reaccionària i obscurantista Església Catòlica, i també amb la justícia, que al llarg de la història ha empresonat i condemnat a dones que han exercit aquest dret malgrat la clandestinitat.

El dret a interrompre voluntàriament l'embaràs és evidentment una qüestió de salut pública perquè significa acabar amb la mort evitable de dones, en particular de les que no poden pagar a una clí-

sobre el nostre propi cos, el de poder decidir lliurement i planificar les nostres vides sense les imposicions patriarcales que pretenen fer de nosaltres una mera incubadora. Com també deien les companyes argentines: la maternitat serà desitjada o no serà.

Conquerit aquest dret a l'Argentina, ara caldrà lluitar per fer-ho efectiu, que es garanteixi a cada racó del país i particularment per fer front a l'objecció de consciència que pot ser una trava per exercir el nostre dret a decidir. Sense anar més lluny, aquí a Catalunya recentment s'ha denunciat la impossibilitat de les dones i persones gestants

a Lleida, d'avortar en aquesta província degut a aquesta qüestió. Per això, en comptes de com s'ha fet aquí, on el Govern de la Generalitat ha intentat resoldre aquest problema autoritzant a clíniques privades, cal exigir que es garanteixi a la sanitat pública sense cap tipus de discriminació ni coacció sobre la decisió de les dones.

El moviment feminista hem d'aprofitar aquest triomf per tornar a visibilitzar amb força les nostres exigències, tant per aconseguir l'avortament legal a on encara no ho és, com per defensar-lo permanentment a on pretenguin fer-nos retrocedir en aquest sentit. Aquest triomf és un impuls particular per a les companyes de Polònia, que pateixen les polítiques més reaccionàries de la regió en aquest sentit i, de fet, és un impuls que ja ha arribat a Corea del Sud a on recentment s'ha aconseguit la despenalització d'aquesta pràctica. Com ho demostren les argentines: podem guanyar.

Rosario de Mendieta

Jornada de solidaritat internacional amb les companyes d'Argentina.

Al voltant del debat al Congrés i al Senat de l'Argentina es van realitzar diverses accions de solidaritat arreu del món. A Barcelona, una vegada més, la Marea Verde Barcelona va realitzar manifestacions a les portes del Consolat Argentí i també de la Catedral. D'aquesta forma s'assenyalava als responsables de la clandestinitat de l'avortament que ha significat la mort de centenars de dones a l'any tan sols en aquest país a on aproximadament es realitzen 54 avortaments per hora. Allà també es va denunciar la vulneració d'aquest dret a Catalunya i a l'Estat Espanyol a on encara es presenten traves com ara l'objecció de consciència o la necessitat d'una autorització per a les dones de 16 i 17 anys. A més, no oblidem els particulars privilegis que té l'Església Catòlica aquí, a on encara està vigent el Concordat del 78 -continuïtat total del franquisme- que concedeix a aquesta reaccionària institució nefastos privilegis.

També es van fer sentir crits de solidaritat amb les andorranes, que pateixen un estat eclesiàstic, co-governat per l'arquebisbat, i que exerceixen aquest dret gràcies a les xarxes d'autoorganització i havent de venir fins a Catalunya per fer-ho.

D'aquesta forma la solidaritat internacional no va ser tan sols un crit de suport a les argentines sinó una eina per exigir els drets pels quals també aquí encara lluitem.

Rosario de Mendieta

(ve de pàg. 8. Unim la lluita de les estudiants i de les treballadores)

amb les MIR. La unió de les lluites no implica mai la pèrdua de les reivindicacions pròpies ni l'afebliment de la sobirania de base. És una necessitat que permet aprofundir i polititzar la discussió, fer-la comuna i estendre la lluita. Cal començar a teixir un extensa teranyina que ens permeti compartir demandes concretes i comunes entre col·lectius de treballadores i d'estudiants.

Joan Sala
Marc Palomer
Marc del Alcázar

Notes

¹ <https://www.observatoriuniversitari.org/es/2020/07/informe-profesorado-asociado-2020/>

² https://www.ara.cat/societat/professors-universitaris-situacio-precarietat-absoluta_0_2548545236.html

La Internacional Progressista, vi ranci en barrils nous

La primera cimera virtual es va realitzar entre el 18 i el 20 de setembre. Amb la presència d'intel·lectuals moderats i celebritats, l'agrupament és un intent de reciclatge de projectes àmpliament superats per les experiències polítiques concretes dels pobles i els treballadors, en vista de l'esgotament de la "marea rosa" llatinoamericana, l'enfonsament de Syriza a Grècia, la negativa de Sanders a trencar amb el Partit Demòcrata i les rebel·lions populars que van recórrer gran part del món a 2018 i 2019.

La plana major de la Internacional Progressista inclou al famós lingüista anarquista Noam Chomsky, el senador socialdemòcrata Bernie Sanders; Cornel West, dels Demòcrates Socialistes dels EUA; l'ex ministre de Finances grec Yanis Varoufakis; les escriptores Naomi Klein, del Canadà, i Arundhati Roy, de l'Índia; la primera ministra d'Islàndia, Katrin Jakobsdóttir; l'alcalde de Barcelona Ada Colau; el candidat presidencial Luis Arce i l'ex vicepresident Álvaro García Linera, del MAS bolivià; Andrés Arauz, candidat presidencial del "correisme" a l'Equador; l'ex president brasiler Lula da Silva i el seu ex canceller Celso Amorim; l'ex alcalde i ex candidat presidencial colombià Gustavo Petro; la ministra argentina Elizabeth Gómez; el diputat xilè Giorgio Jackson; el filòsof camerunès Achille Mbembe; l'intel·lectual chavista Vijay Prashad de l'Índia; Víctor Santa María, del sindicalisme peronista, i l'ambaixadora Alicia Castro, de l'Argentina, entre altres.

Els discursos de Chomsky i Varoufakis van reflectir les limitacions del projecte. Per a Chomsky, hi ha dos internacionals en procés de formació, una internacional reaccionària, encapçalada per Trump, que inclou a Bolsonaro, el dictador egipci Al Sisi, els governs d'Israel i l'Índia, les multilaterals financeres com l'FMI i el BM, i el primer ministre dretà hongarès Victor Orban. El seu tret característic seria el seu autoritarisme. La Internacional Progressista tindria el seu bastió entre els "moviments

populars". En el món actual predominaria el neoliberalisme de Reagan i Thatcher, i una de les tasques primordials de la Internacional Progressista seria "assegurar que tots entrem ara en pànic i actuem en conseqüència". Des d'aquesta concepció cal esperar que els governs capitalistes "democràtics" siguin susceptibles de reaccionar a aquestes alarmes "progressistes".

PROGRESISTA INTERNACIONAL

Varoufakis, per part seva, va presentar la noció que ja estem entrant en una etapa postcapitalista, el dilema és si la seva economia "serà autoritària i oligàrquica o democràtica i social". Davant el desastre ambiental, va plantejar un "acord ecològic internacional" que, amb un pressupost de 8 bilions de dòlars anuals, podria dur a terme la transició de les energies fòssils cap a les energies renovables, disminuir el consum de carn i apostar pels aliments orgànics. Considera que es tracta d'un repte anàleg a la reconstrucció d'Europa després de la Segona Guerra Mundial, encara que no sols es tracti de reconstruir sinó de crear noves tecnologies.

Si Varoufakis afirma que el "capitalisme no és compatible amb la supervivència de la humanitat", la tebiesa de les seves propostes no correspon a aquesta sentència. Fa una crida a identificar a les empreses multinacionals concretes "que abusen dels treballadors" i realitzar jornades de boicot, per exemple, a Amazon. Quines multinacionals no abusen dels treballadors? El problema de la burocràcia sindical i les necessitats organitzatives de la classe treballadora s'eludeixen per la via del boicot, és una falsa sortida. Varoufakis creu que "el món dels diners i les finances està desvinculat del món de la producció" (!) i que la sortida estratègica és un "socialisme de mercat" (?) sota el principi "un empleat, una acció, un vot".

Com es pot veure, el seu eix teòric és la democratització del capitalisme, i el seu antagonista no és la classe capitalista en el seu conjunt sinó només la tendència que representa Trump. No és casual que al Moviment Democràcia a Europa (DiEM25), del qual Varoufakis és referent, secundat per Ada Colau, Baltasar Garzón, polítics verds i filòsofs com Toni Negri i Slavoj Žižek, l'animin idees com la de democratitzar la Unió Europea.

No es pot amagar la gravetat d'aquesta cruïlla històrica, en la qual se superposen la crisi sanitària de la pandèmia de la Covid-19, una recessió econòmica mundial, la degradació ambiental i l'escalfament global. Per als revolucionaris, la sortida de fons és que governs de la classe treballadora estableixin a escala regional i mundial una economia socialista, democràticament planificada amb criteris de sostenibilitat, al servei de les majories populars. Pels auto-denominats progressistes, el possible són les reformes en el marc capitalista, democratitzant els Estats burgesos, les multilaterals com l'FMI i fins i tot a les mateixes empreses transnacionals.

En tot cas, no es tracta de meres diferències teòriques. L'experiència concreta dels pobles llatinoamericans amb governs "progressistes" com els de Correa, Evo Morales, Lula da Silva, Cristina Kirchner, Pepe Mujica, Chávez i Maduro ha conclòs en fracassos plagats de corrupció, entreguisme i depredació ambiental atroz, la qual cosa va aplanar el camí a la més rància dreta en el continent. Cap d'aquests governs va intentar superar les relacions d'explotació capitalista, tots van pactar amb l'imperialisme i les burgesies nacionals. La majoria d'aquests governs, fins i tot, van enviar tropes d'ocupació a Haití. El

chavisme es va abstenir de fer-ho, però en canvi va propiciar els negocis corruptes de Petrocaribe amb els governs titelles de la mateixa ocupació militar de l'ONU a Haití. En les lluites populars de 2018 i 2019 el "progressisme" va jugar un rol nefast. Per exemple, Giorgio Jackson i la majoria dels diputats del Front Ampli xilè, en plena rebel·lió popular contra Piñera, van pactar per a mantenir-ho en el poder, arribant a votar a favor d'instruments repressius, com l'anomenada "llei antisaquejos". La frustrant experiència de Syriza a Grècia o d'Ada Colau a Catalunya, entre altres, han donat resultats similars.

sis milions i mig de persones a l'exili, al voltant del 30% de la població siriana, país ocupat militarment per Rússia, l'Iran, els EUA, Israel i Turquia, així com per milícies pakistaneses, libaneses, iraquianes i d'altres països. Els revolucionaris veneçolans ens solidaritzem amb Yassin al-Haj Saleh, perquè hem comprovat que al nostre país els milers de morts per execucions policials, els milions de treballadors oprimits per relacions de semiesclavitud amb salaris mensuals de 2 dòlars tampoc compten per a aquesta pseudoesquerra. La ignorància i la prepotència intel·lectual "progressista" es combinen per a produir una hostilitat profunda cap al poble

Si el progressisme de la nova organització està bastant destenyit, el seu internacionalisme és una caricatura encara pitjor. L'escriptor i ex-pres polític siria d'esquerra Yassin al-Haj Saleh va acceptar a l'abril la invitació a participar en la Internacional Progressista. Però en enviar la seva primera carta oberta a la pàgina Wire, òrgan de la Internacional Progressista, va ser censurat i exclòs, sense explicacions. No van tolerar la seva crítica a les capitulacions de diferents sectors de l'esquerra a la dictadura siriana, l'apologia vergonyosa de l'agressió militar russa i la indiferència cap al crim més gran internacional del present segle, que ha portat a més de

treballador veneçolà, aïllant-lo de la necessària solidaritat internacionalista, com va passar amb el poble siria.

Tal és la fallida política i moral que exhibeix la Internacional Progressista. En l'antologia del reformisme, pot ocupar un lloc proper a fracassos com la "V Internacional" de Chávez, el Fòrum de San Pablo o el Grup de Puebla. No és l'organització internacionalista que necessitem per a superar revolucionàriament aquest sistema capitalista d'explotació humana i depredació ambiental.

Simón Rodríguez,
dirigent del Partido
Socialismo y Libertad (PSL),
secció veneçolana de la UIT-QI

10 anys de revolució al Pròxim Orient i el Nord d'Àfrica

Esperant la tercera onada

El 14 de gener de 2011, després d'un mes de mobilitzacions massives i la convocatòria d'una vaga general, Zine Abidine Ben Ali, el militar que havia governat Tunísia amb mà de ferro durant gairebé un quart de segle, fugia derrotat a l'Àrabia Saudita. Per primer cop a la història de la regió, la lluita obrera i popular escombrava una dictadura. Pa, treball i llibertat, aquests eren els crims que van sacsejar la regió. El malestar causat per la desigualtat, la corrupció, la impunitat, el pes de l'exèrcit i la manca d'oportunitats d'una joventut tan nombrosa com ignorada pels vells aparells polítics esclataven provocant un terratrèmol a Tunísia que va donar més força al procés que havia començat a Egipte, on poques setmanes més tard queia l'odiat mariscal Hosni Mubàrak. Com un moviment sísmic, l'onada revolucionària tenia rèpliques a Líbia, Bahrain, el Iemen i fins i tot a Síria, on Baixar Al-Assad va fer realitat el seu lema «o jo o cremo el país».

Des del primer minut, l'imperialisme i les burgesies de cadascun d'aquests països es van posar en marxa per aturar l'onada revolucionària que buscava llibertats i una altra sortida la crisi econòmica capitalista de 2008 -com feien els indignats a la riba nord de la Mediterrània o als Estats Units. Volien tornar a tancar l'olla i sotmetre el nord d'Àfrica i el Pròxim Orient a l'espoli i el silenci. Només a Tunísia aquesta reacció va ser en forma d'una transició democràtica per encarrilar el procés a través d'institucions burgeses, que s'han vist forçades a mantenir uns fràgils espais de llibertat, però queda pendent el canvi que millori les condicions de vida de la majoria, un canvi que avui es continua reivindicant als carrers en forma de manifestacions i vagues generals a les regions empobrides de l'interior. A la resta de països el somni de llibertat i justícia social va ser ofegat en sang, amb un repartiment de tasques de les potències. A Bahrain i el Iemen va ser l'exèrcit de l'Àrabia Saudita, a Líbia amb l'ajuda de

la intervenció de l'OTAN... I la contrarevolució es va acabar imposant a un preu salvatge: avui a Síria i Egipte hi ha centenars de milers de morts i de presoners polítics i la situació és molt pitjor que el 2011.

Ofegar la revolució siriana, que amenaçava no només el règim més opressor de la regió sinó l'estabilitat del conjunt del Pròxim Orient, era una qüestió estratègica per a les potències regionals (l'Iran, l'Àrabia Saudita, Turquia i Israel), els Estats Units, que aleshores intentaven sortir del vesper de l'Iraq, no es podien permetre perdre encara més el control a la zona i Rússia volia aprofitar l'ocasió per deixar clar que no se la pot marginar en el tauler internacional. I tots volien evitar l'exemple d'una revolució triomfant al cor de Pròxim Orient, que podria tenir conseqüències incalculables. Cadascú des del seu interès va maniobrar contra la revolució, amb el resultat d'un bany de sang que no només havia de servir per allisonar el poble siriana: havia de ser un avís a navegants. «Si goses aixecar-te, acabaràs com

els sirians, amb centenars de milers de morts i la meitat de la teva gent a l'exili», era el missatge.

«Als sirians ens deien que si ens alçàvem contra el règim acabaríem com a Somàlia... després de la nostra revolució, l'amenaça contra tots els pobles de la regió va ser que es convertiren en una nova Síria», m'explicava fa uns dies l'activista Zaina Erhaim, que va tornar a Síria per su-

LES ALGÈRIENS S'APPRÊTENT À ENTRER EN 2021

Vinyeta del dibuixant algerià Diem, on es llegeix: «Els algerians s'afanyen a començar el 2021. Sembla que no esteu gaire calents».

complexa. Un procés contradictori en què la dialèctica entre la revolució i la contrarevolució encara no ha dit l'última paraula.

Quan molts ja havien donat per morta aquella mal anomenada «primavera àrab», el 2019 va arribar una segona onada des d'Algèria a l'Iraq, passant pel Sudan i el Líban. Novament milions de joves i treballadors van tornar a sortir al carrer contra el poder militar, contra la corrupció, contra sistemes polítics sectaris. Una segona onada que tenia un fort component polític i que havia après dels encerts i els errors de la primera. Perquè les causes del malestar persistien i s'havien agreujat i perquè els règims no sabien donar-hi resposta i continuaven aferrant-se cegament al poder. La corrupció i la manca de llibertats, la crisi econòmica i l'esgotament dels models basats en els hidrocarburs, la manca de reformes i el ràpid creixement demogràfic continuen marcant profundes línies de fractura en un capitalisme que cada dia té menys marge de maniobra per ni tan sols calmar la protesta amb les molles del pa.

mar-se a la revolució la primavera del 2011 al costat de Razan Zaitouneh, l'advocada defensora dels drets humans que va ser apuntada pel règim i segrestada després per un grup integrista. La guerra a Síria complirà deu anys el març com el conflicte més sagnant del segle i el règim d'Al-Assad, que ha venut el país a l'ocupació de l'Iran i sobreviu militarment gràcies al suport aeri rus, només pot mantenir-se al poder amb una repressió ferotge.

Síria havia de ser el tallafocs a l'onada revolucionària, però es van equivocar tots els que van emetre el seu certificat de defunció en forma d'«hivern islamista». No va ser una «primavera àrab», perquè les seves transformacions, malgrat tot, van ser molt més profundes i complexes que les de l'Est Europeu -i perquè tampoc no van ser àrabs, sinó que les minories a la regió com els pobles kurds o amazigh també van tenir un paper protagonis-

ta. I tampoc «l'hivern islamista» va ser el final. L'onada revolucionària que va començar a Tunísia el desembre de 2010 va ser l'inici d'un tsunami social i polític i té una ona expansiva llarga,

A Daraa (el poble de Síria on va començar la revolució aviat farà 10 anys) a la pintada diu: «Mentre hi hagi dictadors, nosaltres serem revolucionaris. Que el 2021 ens porti coses bones.»

Aquesta segona onada s'ha tancat en fals aquest any amb la pandèmia. A Algèria va ser el mateix moviment del Hirak contra el poder militar que va impedir el cinquè mandat de Bouteflika qui va decretar una «treva sanitària» per evitar la propagació del virus. Al Líban la brutal repressió de les protestes després de l'explosió de Beirut ha tornat a silenciar els carrers. El poble algerià torna a tenir un president vell i malalt que marxa a curar-se a l'estranger i les maniobres de reacció democràtica per canviar-ho tot sense que res no canviï han estat un rotund fracàs que s'ha evidenciat amb els baixíssims nivells de

participació a tant a les eleccions presidencials com al referèndum constitucional. Al Líban el règim no troba més opcions que tornar a posar a Saad Hariri al capdavant del govern, el primer ministre contra qui van esclatar les protestes l'octubre de 2019. A l'Iraq, després dels més de sis-cents assassinats a mans de l'exèrcit i les milícies, tornen les protestes contra la inflació. Els règims han aprofitat la treva per incrementar la repressió enlloc de posar tots els esforços a aturar la pandèmia.

Hi haurà més mobilitzacions al Pròxim Orient i el Magrib i

els règims que s'aferren al poder continuaran acumulant fracassos i il·legimitat. L'aparent tranquil·litat del 2020 a la regió és enganyosa perquè les lluites no han estat derrotades, sinó que s'han contingut per la pandèmia. Però novament, les raons de fons del malestar continuaran, encara agreujades per l'impacte social i econòmic de la crisi del coronavirus. La gent continuarà lluitant per tenir una vida digna i uns governs que garanteixin serveis socials i salut i oportunitats econòmics. Ara la pregunta és on i quan començarà la tercera onada.

Cristina Mas

Pots subscriure't a la nostra revista mensual (a escollir versió en castellà o en català) enviant les teves dades a l'apartat de correu i fent l'ingrés per un any al compte corrent: ES64 2100 3459 3821 0022 0515 (25 euros si te l'hem d'enviar per correu dins de l'Estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 17 euros i la podeu fer posant-vos en contacte amb qualsevol militant del grup.

Publicació mensual de Lluita Internacionalista. Dip. legal B-48673-2001. Lluita Internacionalista no es fa responsable de l'opinió expressada en els articles signats.

Aquí ens trobaràs

✉ LUCHAI@TELEFONICA.NET
📷 [LLUITA.INTERNACIONALISTA](https://www.instagram.com/LLUITA.INTERNACIONALISTA)
🐦 [@LUCHAI](https://twitter.com/LUCHAI)
📘 [@LINTERNACIONALISTA](https://www.facebook.com/LINTERNACIONALISTA)

Lluita Internacionalista és una organització trotskista. El nostre objectiu és la revolució socialista, per acabar amb el capitalisme i construir el socialisme. Impulsem la lluita obrera i jove, i la democràcia obrera. Defensem el dret a l'autodeterminació dels pobles, que és negat per l'Estat Monàrquic, un règim que cal abolir. La nostra lluita és internacionalista: impulsem la reconstrucció de la IV Internacional.

LI